

ONWEER

Godverdomme... Wat een vies, vet opgeblazen fastfoodlijf heeft die dikke strontzak. Vreten, vreten en niets anders dan vreten. Verder kon hij werkelijk niets. Oh, sorry, laat ik niet liegen, voor ik het vergeet. Mijnheer zijn meest charmante eigenschappen: verschrikkelijk dom ouwehoeren... en snuiven wat er met geweld in ging. Hij moet er zeker voor een ton of twee aan die rotzooi doorheen gejaagd hebben, waaronder heel wat meiertjes van moi, die hij standaard nooit terugbetaalde. "Pik, dat komt van de week wel goed..." Van de week mijn reet, nooit kwam er iets terug.

Shit, ik moet die Bolle verder de bosjes in slepen. Als er een auto het milieupark oprijdt om welke reden dan ook, jeugd die nog even gaat kijken op hun hangplek, of een hoertje dat nog een klant gaat afwerken, dan zullen de lichtbundels van de koplampen dit uiterst goed doorvoede lichaampje wel zien liggen. En dat moet ik in ieder geval zien te vermijden. Hij moet zo snel mogelijk naar die sloot. Ik moet zijn zakken navoelen of hij nog iets, tegen de afspraak in, persoonlijk bij zich heeft. Bedrijfscode. Als wij op karwei gaan niets persoonlijk meenemen, geen telefoon, alleen mits afgesproken een schone prepaid en hooguit wat geld om in een noodsituatie thuis te kunnen komen, maar ik weet niet of de Bolle had verwacht dat wij vanavond nog voor een klusje naar Zuidoost-Azië zouden gaan. Hij heeft minstens vijftig ruggen op zak in briefjes van vijfhonderd. Vuile patser.

Nu is mijn vermoeden nog eens extra gesterkt. Bolle, door jou waren wij verschrikkelijk snel nat gegaan.

Het is zeker tweehonderd meter tot aan de drooggevallen sloot, waarin ik eerder vanavond een gat gegraven heb, waarvan ik veiligheidshalve met stokken en stukken boomschors de wanden heb geprobeerd te stutten. Trekkend aan deze zeker 120 kilo zware last bedenk ik mij, dat ik misschien beter een stuk plastic uit de auto kan halen om hem daarin te rollen. Stil... roept daar nou iemand zijn hond... halftwee 's nachts? Ja, fucking hell, daar komt een vent met een grote hond en wat ruik ik? Een joint op zijn mond. Hij praat tegen de hond alsof hij antwoord terug verwacht... Loop door, eikel, en roep dat

kutbeest van je terug. Die strontfabriek ruikt natuurlijk het verse bloed dat nog steeds uit de Bolle zijn strot sijpelt. Mijn handen zitten er ook vol mee, snel wat van zijn bloed zien op te vangen in het medicijnpotje. Bizar, hoe het bloed uit zijn keel spoot toen ik bij de tweede keer steken het mes met kracht onder zijn adamsappel uit trok. Het knappende geluid van zijn huid, het gruwelijke gerochel van zijn zich met bloed vullende longen. Het moment kan niet meer dan vijf seconden geduurd hebben. Maar het leek mij een in slow motion voorbijtrekkend, bloederig deel van een spannende film die vannacht zijn grand finale had bereikt. Er gebeurde iets diep binnen in mijn persoonlijkheid. Even was ik het contact met het mens zijn kwijt, iets dierlijks maakte zich meester van mij, de wil om te overleven drong zich koste wat kost onweerstaanbaar aan mij op. De Bolle zijn ogen... Zijn ogen, die met alle ongeloof van de wereld de mijne zochten, zijn rechterhand die mijn arm greep. Ik, zijn broeder in het kwaad, zijn beste maatje, zijn rots in de branding. Ik meen nu te weten hoe Judas en Brutus zich hebben gevoeld na hun verachtelijke daden.

IK BEN EEN MOORDENAAR... Ik heb zojuist, naar mijn overtuiging, puur uit eigenbelang mijn allerbeste maatje het leven ontnomen. Na alles wat wij samen hadden gedaan, doorstaan en uitgevoerd, inbraken gepleegd, grote partijen hasj het land binnen gesmokkeld, vrachtwagenladingen met gestolen spullen verhandeld, problemen opgelost voor mensen met geld, mensen mishandeld en bovenal veel geld verdiend. Geen hoerenhuis voorbijgegaan zonder een flinke stoeipartij te hebben gekocht. Hij, die zich altijd te buiten moest gaan aan die smerige verslavende Colombiaanse valse belofte.

Kut, die hond komt hiernaartoe, het begint te druppelen. 'Rocko! Rockooo! Kom, we worden zeiknat, kom nou godverdomme!' Rocko staat twee meter van ons vandaan, tong uit zijn bek, hijgend van opwinding. Ik ruik zijn slechte adem. Ik kan hem met traangas in zijn bek spuiten, maar dan zou hij zeker janken van de brandende pijn en zou die eikel natuurlijk komen kijken wat er hier met zijn Rockootje gebeurd is. Rot op, kutbeest... 'Rocko, kom nou,' klinkt het al wat verder weg. Schijnbaar is zijn baasje al huiswaarts aan het lopen. De regen begint nu met steeds meer overtuiging neer te kletteren op het zwarte gruis van het pad waarop ik gehurkt zit met mijn beste vriend

naast mij, in uiterst ontspannen houding. Kom, ouwe reus, ik heb een mooie, hopelijk laatste rustplaats voor je gedolven. Fuck! Ik moet nu echt zorgen dat ik met die dikke in de sloot kom, anders loopt de boel onder en is het gat dicht gespoeld. Rocko heeft de lol er nu ook wel van ingezien en sprint weg, achter zijn baas aan.

Met uiterste inspanning trek ik aan het lichaam en kom slechts moeizaam vooruit. Teruglopen naar de auto kost nu te veel tijd, de regen komt steeds harder naar beneden, maar daar zie ik ook mijn voordeel in. De sporen, veroorzaakt door de liters bloed, hoef ik dadelijk niet meer te wissen en geen hond zal zo nog een bloedspoor ruiken. In de ochtend zal alles er weer zo maagdelijk schoon uitzien als zo gewoon op een mooie zomerochtend na een nachtelijk onweer.

Koplampen komen vanaf de helling naar beneden en stoppen abrupt langs de straatkant, een autodeur zwaait open en ik zie... Nee! Nee, echt niet... Een politieauto. Kut! Een diender springt uit de auto en gaat wijdbeens langs de weg waar het bermgras het trottoir raakt zijn blaas staan legen. Wildplassen. Viespeuk, daar zou je een boete voor moeten krijgen. Het bloed uit mijn onderlichaam stuwt vanuit mijn middel naar mijn hoofd. Nu al betrapt en ook nog op heterdaad, ik kan moeilijk zeggen dat de Bolle ineens keelpijn kreeg. Mijn hart klopt in mijn keel. Gelukkig zorgt de aanzwellende regen ervoor dat mijnheer de agent snel zijn ding opbergt en weer naast zijn collega in de auto springt. Aan het lachen van de heren te horen hebben ze in ieder geval wel plezier aan het nachtelijke gezeik. Mijn adrenaline verspreidt zich door mijn lichaam en de sensatie ervan neemt af, de rust keert enigszins weer. Verder, ik moet nog een meter of tien, twaalf tot op het betonnen pad waaronder het riool ligt dat naar de grote waterbekkens leidt. Het beton is glad met dit weer en zal mij de sleeptocht met de Bolle vereenvoudigen. Fuck, mijn rug. Wie een kuil graaft voor een ander zou daar goed voor betaald moeten worden. De hakken van de Bolle zijn schoenen trekken zwarte sporen over het beton. Ik zal ze moeten uittrekken, anders zal morgen zeker dit sleepspoor te zien zijn. Ik bind de schoenen met de veters om Bolle zijn nek en kijk om. Nog zo'n honderd tot honderdtwintig meter vanaf deze betonnen breker en dan die laatste twintig meter tot aan de sloot. Ik ben drijfnat en die Bolle is helemaal doorweekt. Pik, zo vat je kou! Op

het beton glijdt het levenloze lichaam een stuk beter dan op het zwarte gruis van het graspaadje.

Mijn schoenen glijden om de haverklap weg en ik probeer meer grip te krijgen door mijn voeten op de rand van het beton, waar zich gruis en vuiligheid verzameld hebben, te plaatsen.

Bij de laatste twintig meter aangekomen word ik geconfronteerd met het moeilijkste en zwaarste stuk van de sleeptocht, hier moet ik een meter of drie stijging zien te overwinnen over het natte gras. Ondanks het feit dat mijn lichaam zwaar getraind is en ik een conditie als een renpaard heb, begint het nu wel erg zwaar te worden om met mijn maatje op stap te zijn. De regen gutst nu echt met bakken uit de inktzwarte lucht boven mij. Het begint te donderen van ver en als vanzelfsprekend wacht ik op de bliksem. Die komt met een oogverblindend lightspektakel op mijn netvliezen terecht, juist als ik op de rand van de sloot sta te kijken of het gedolven gat er nog is. Ja, de sloot is nog droog, maar niet lang meer. Links sijpelt het water al in het lager gelegen gedeelte en in zie dat de bodem zich begint te verzadigen. Ik doof mijn kleine zaklampje en loop met zeiknatte kleren en schoenen terug naar mijn beste vriend. Een krijs uit het achtergelegen bosje doet mij verstijven van schrik. Met een plots gortdroge mond hap ik naar adem, als op zeer korte afstand van mij een grote vos met een ander dier in zijn bek langs mij glipt en over het ontzielde lichaam van de Bolle springt. Bolle, ouwe mazzelpik, je hoeft niet alleen te gaan op je laatste reis. Dat arme diertje zal je vergezellen. Een minuut of zeven, acht later laat ik Mr. Fastfood de sloot in rollen en spring er zelf achteraan. Nog een meter of twee door de inmiddels verzadigde prut en de Bolle is aangekomen op de door zijn beste vriend gearrangeerde laatste rustplaats. 'Blubb... prrrfft...' Bolle zijn lichaam verdwijnt deels, face down, in de blubber op de bodem van de sloot. Donder met roffels over ons wegtrekkend, gevolgd door een serie flitsen, verzorgen het afscheidsconcert. Met vuurwerk. Have a nice trip, Old chap. Je hebt heel wat uit te leggen aan de hemelpoort, denk niet dat je erin komt. Ik zelf trouwens ook niet of misschien... Kom op, alleen de stenen nog even. De sloot begint nu echt onder te lopen. In mijn hoofd dreunt monotoon de Queen klassieker "Mamma, I just killed a man". De stenen, die ik van de week tussen het kreupelhout had klaargelegd, zijn glibberig en een heel stuk moeilijker te dragen

dan toen ze droog waren. In de sloot gooien is geen optie, dan krijg ik ze nooit meer uit de prut. Ze zullen zich vastzuigen. Voorzichtig probeer ik de twee meter af te dalen van de oeverrand tot de bodem van de sloot, deze steen weegt beslist zestig of meer kilo. Twee van deze keien zullen de Bolle tijdens de ontbindingsfase onder water houden. Ik vond ze van de week aan de rand van het bosje en verplaatste ze naar het kreupelhout, dat dicht langs de rand van de sloot ligt, aan de achterzijde. De eerste steen laat ik uit mijn armen vallen op de Bolle zijn rug. Een pruttelend geluid komt onder het doorweekte lichaam vandaan en ik weet zeker dat de zwaartekracht zijn werk naar behoren zal doen, nog een steen en dan pleite. De tweede steen is zowaar, nog zwaarder dan de eerste. Stapje voor stapje nader ik de rand van de sloot. De regen klettert nog steeds met een geweldige ijver uit de donkere wolken. Deze lading vers en zoet regenwater is voor ons deel van het verdroogde land, het water wordt gretig opgeslurpt door de gortdroge bodem. In de verte hoor ik de donder wederom de natuur trakteren op zijn roffels als op een grote trom, gevolgd door lichtflitsen die nu ook verder weg lijken te zijn. Het was een unieke kans, deze droge sloot. In al die jaren die ik hier als kind heb rond geravot in vakanties en vrije dagen, heb ik dit slechts eenmaal eerder gezien, dat de sloot helemaal droog stond. Alle andere jaren stond er gewoon water in. Dus met een beetje geluk zullen ze pas over een jaartje of twintig de ontvelde knokken van de Bolle vinden, en zijn uitgeholde doodshoofd. Haha! Dental records zullen ze wel niet hebben van hem, want hij scheet in zijn broek voor de tandarts. Kut! Ik glij uit met de loodzware steen en donder zo de sloot in. De inmiddels doordrenkte blubber in. Aaaahh.

De steen schuurt over mijn bovenbenen en valt in de blubber met mijn rechterbeen eronder. Fuck... Stekende pijn overmeestert mijn gevoel voor realiteit en een warme gloed verspreid zich over mijn rechterbeen. Ik grijp in mijn jaszak en zoek mijn lampje, kut, waar is dat rotting nou... Nou, godverdomme. Aaahh... De steen hangt nog tegen mijn been aan en drukt zwaar op wat ik vermoed een wond is. Ja, het lampje. Ik draai het aan en zie dat mijn broek gescheurd is en ik zie bloed. Veel bloed. Kut, kut, kut, fucking hell! Ik duw aan de steen en probeer mijn benen de andere kant uit te bewegen. Kan niet

iemand voor heel even de zwaartekracht uitzetten op dit stukje van de planeet? Fel stekende pijn trekt door de bovenzijde van mijn rechterbeen. Het lukt, ik kom vrij. Nu nog uit de blubber. Godverdomme. Wat een smerige kankerzooi. De sloot loopt nu werkelijk snel vol. Het lichaam van de Bolle is al bijna verdwenen onder het water, alleen de steen op zijn rug is nog grotendeels te zien. Ik moet nog blubber over het lichaam scheppen. Ik probeer recht te gaan staan, maar mijn rechterbeen weigert dienst. Ik moet die steen... Nee, de blubber is belangrijker, die grote steen zal zeker Bolle zijn lichaam niet prijsgeven. Ik probeer steunend op mijn linkerbeen langs de kant richting kreupelhout te komen, om de daar door mij verstopte schep te pakken. Gelukt! Nu snel terug en de zwarte blubber over het lichaam scheppen. Felle pijn snijdt door mijn been. Wederom kijk ik met mijn zaklampje. Nu zorgvuldiger dan de eerste keer en ik zie een diepe, zeker vijftien centimeter lange snee van waaruit bloed loopt, maar niet met kracht, dus geloof ik niet dat er een ader geraakt is. Een vleeswond, maar wel erg pijnlijk onder deze inspanning. Kom op. Een stuk of tien, twintig scheppen en het lichaam is overdekt en onvindbaar hier in deze diepe sloot. En diep is die als ie vol water staat, en water, dat is wat er nu voldoende is. De sloot is zich wel zeer snel aan het vullen. Aah... Kom op, bijt op je tanden, schep de blubber van de hoop naast het gat over de Bolle heen. De rotzooi laat zich enkel met uiterste krachtingspanning opscheppen, vastgezogen door het verzadigende regenwater. Na voor mijn gevoel een minuut of twintig ben ik tevreden met het resultaat en draai mij om, als ik plots iets van een voetstap hoor... Stilte, alleen de ruisende regen, een lichte bries die door de zwaarbeladen bladerkronen van de hoge bomen trekt, en daar plots weer een duidelijke stap van de kant van de sloot... En weer... Stilte... En weer. Zou de een of andere klootzak mij met het lijk van de Bolle hebben zien slepen of misschien heeft eerder vanavond iemand mij in en uit de sloot zien kruipen en is nieuwsgierig geworden... Stap... Stap. Ik probeer nu de rand van de sloot te bereiken in de hoop om mij tegen de oeverkant in het donker te kunnen verschuilen, mocht er echt iemand zijn. In mijn rechterhand hou ik mijn mes vast, bereid om met een snelle uithaal een eventuele getuige van mijn nachtelijke escapades uit te schakelen. Met mijn linkerhand voel ik in mijn jaszak naar mijn pistool, schieten is mijn laatste optie, lawaai

maken kan niet. De weg terug is erg lang met mijn gewonde been. Dat gaat tijd kosten en na een schietpartij zal ik zeker niet gerust kunnen zijn dat niemand iets gehoord heeft. Op een afstand van zo'n vierhonderd meter zijn enkele grote landhuizen gesitueerd. Stel dat er nog iemand wakker is en in de nabijheid een of meerdere pistoolschoten uit het achtergelegen bos hoort komen. Die zal zeker de zaak niet vertrouwen en de politie inlichten. Die dan mij en waarschijnlijk twee lijken hier zal aantreffen. Nee, áls, dan met mijn mes. Als ik de oeverrand bereik en met uiterste bedachtzaamheid mijn hoofd over de rand heen steek... kijk ik recht in de ogen van een dikke pad die schijnbaar komt kijken of de sloot alweer onder water staat. Nog geen vijf centimeter scheiden zijn bewegende keelpartij van mijn reukorgaan. Ik moet even slikken en naar adem happen, ieder keer als hij een sprong maakte en met zijn zware, natte lijf terug op de grond terecht kwam, klonk het als een voetstap.

Met een zucht laat ik de opgebouwde spanning aan mijn lijf ontsnappen, alvorens ik Rik de Kikker oppak en hem in het zwarte water van de sloot laat glijden met de waarschuwing dat er nu een grote dikke rat op de bodem van de sloot woont. Als ik op de kant gekropen ben en nogmaals met het lampje naar de wond op mijn rechterbovenbeen kijk, zie ik dat er een flinke hoek in de wond zit. Kut, kut, kut. Dat zal gehecht moeten worden, maar waar kan ik naartoe met zo'n grote wond in mijn been. Wat moet ik tegen een arts zeggen, hoe dit gebeurd is? Eerst weg hier, wacht, nog een laatste blik werpend in het zwarte gat. Ik zie geen steen meer, alleen maar water dat nog steeds stijgt en zwarter en zwarter wordt. En gezien het feit dat het al eind augustus is en de zomer naar een periode van zo'n zevental bloedhete weken nu wel weer het aloude patroon van een vertrouwde Hollandse kwakkelzomer zal aannemen, ben ik gerust. Ook omdat de weersvoorspelling voor vanavond en vannacht uitgekomen is. Dan zullen de komende dagen de aangekondigde regenbuien zeker het verhitte land verder afkoelen en verzadigen met het door de natuur lang verwachte water.

Fucking hell. Heb ik die kutauto zo ver weg gezet, of komt het enkel door de brandende en snijdende pijn in mijn been dat de afstand zo

lang lijkt. Over de straat is te link, het is inmiddels aan het schemeren. De mensen die gisterenavond verhit naar bed zijn gegaan, zullen vanochtend een geheel ander wereld aan zich zien ontluiken, verkoeld en verfrist naar een voor ons, hier in het noorden van Europa, ongekende zomerperiode waarin het land verschrikkelijk oververhit is geraakt. Ik geloof niet dat er ooit zoveel mensen zijn vermoord als in de laatste twee maanden. Twaalf moorden berichtte de krant gisterenochtend. Well, have I got news for you... Aaah... Kut, nog zeker een halve kilometer tot de auto en daar bij die braamstruiken heb ik de tas met droge kleding verstopt afgelopen nacht. Omkleden kan ik mij in het oude schuilhokje van de hondenvereniging. Het lopen gaat steeds moeilijker, ik heb waarschijnlijk al heel wat bloed verloren. Mijn kleren in de tas zijn gelukkig droog gebleven. Ik pak een handdoek uit de zak en droog mij zo goed als mogelijk af, trek mijn T-shirt stuk en bind het om de wond, in een poging om de bloeding te stelpen. Een misselijk gevoel dringt zich aan mij op en mijn hoofd voelt licht. Gelukkig heb ik rekening gehouden met een enorme lichamelijke inspanning en ik heb twee energydrinkjes en twee repen chocolade bij de kleding mee verpakt. De droge kleding doet mij al iets beter voelen en de inname van de drankjes en een chocoreep geven in ieder geval ietwat versterking. Natte kleren in de zak, modderschoenen erbij, regenjas aan, capuchon op, mes en mijn 6.35 pistool, dat ik gelukkig niet heb hoeven gebruiken om die Bolle om het leven te brengen in mijn broekzak en broekband. Het pakketje bankbiljetten van de Bolle rol ik in de vochtige handdoek. Nu de laatste driehonderd meter naar de auto. De pijn is bijna ondraaglijk en het bloed heeft zich al een weg gezocht van het T-shirt door mijn droge spijkerbroek en... Oh nee, fuck. Heb ik de schep laten staan bij het schuilhokje. Ik moet terug. Mijn vingerafdrukken, mijn DNA. Nee, met deze regen zullen ze er niets bruikbaar op kunnen vinden, of misschien toch wel, shit... aah... terug. Kom op, boerenlul, wat een klootzak ben ik toch ook. Godverdomme, de pijn scheurt mijn bovenbeen uit elkaar. Terug, terug. Haal die kloteschep op en zorg dat je hier vandaan komt, het is al bijna licht, alhoewel de grauwe donkere regenwolken het eerste ochtendlicht wel heel erg afremmen en de zomer waarschijnlijk het noordelijk halfrond heeft verlaten. Hebbes, zo, en nu echt wieberen.

Terwijl de populairste ochtend-dj van de bekendste radiozender van het land meldt dat de brandstofprijzen vandaag zullen dalen, draai ik mijn oprit op en open met de afstandsbediening de garagepoort van mijn luxe huurwoning. Eenmaal binnen strompel ik richting gangkast en zoek naar een rol Ducktape in het rommelhok naast de badkamer. Ik zoek een doosje met pijnstillers, neem twee tabletten en zoek in de onderste lade naar een doosje met inlegkruisjes van Shirley. Ik trek een stapel schone handdoeken uit de kast, kleed mij uit en zal proberen om de wond zo goed mogelijk schoon te spoelen en met Dettol te desinfecteren. Er moet nog een antibioticumkuur over zijn van mijn laatste voorhoofdsholteontsteking. Ik draai de kraan open en voel of het water al warm wordt, heerlijk, dat warme water. Ondanks de grootte van de wond valt het bloeden nu wel mee en de pijn is dragelijker, alhoewel de desinfectie, gezien en gevoeld, wel erg duidelijk zijn werk doet. Na het afdrogen probeer ik de wondranden tegen elkaar te drukken, ik druk er een inlegkruisje tegenaan en plak de Ducktape eroverheen om de wond dicht te krijgen. Wat redelijk lukt. Schone handdoek eroverheen, goed voor nu.

Omzichtig verpak ik de bundel bankbiljetten die uit de Bolle zijn zak zijn gekomen in een plastic zakje en zal dit geld moeten opofferen om mijn plan te laten slagen. In de woonkamer ligt mijn mobieltje te knippen op de salontafel. Vier gemiste oproepen, twee ingesproken berichten, een tekstbericht. Ik draai het nummer van de berichtencentrale: 'U heeft twee nieuwe berichten. Bericht nummer één, woensdag 28 augustus 22.18 uur: Hoi schatje, met mij. Ik wilde alleen maar even vragen of je vandaag nog langskomt, of dat ik naar jou zal komen? Piep... Tweede nieuwe bericht, donderdag 29 augustus 00.32: Nog eens met mij. Ik neem aan dat ik je niet meer zie vandaag? Nou, tot morgen dan. Love you, kusje. Piep...' Het tekstbericht stuurt nog meer love en kusjes op mij af. Eigenlijk best wel een lekker wijf, maar voor de lange termijn voor mij toch niet intelligent genoeg, zeg maar rustig ronduit dom. Maar wel lekker, ja, dat echt wel. Zal haar straks bellen en vertellen dat ik naar Frankrijk ga om een antieke kast op te halen en pas overmorgen terug zal zijn, zo verschaft ik mij de tijd die ik nodig denk te hebben. Nee, eigenlijk moet ik haar gewoon eerlijk

vertellen dat ik geen zin meer in deze relatie heb, ga ik direct doen als dit achter de rug is, zeker weten.

Mijn goede vriend heeft afgelopen winter in Oostenrijk op wintersport een bevallige Tsjechische leren kennen die direct voor zijn looks en charmes, geld en pot vol Colombiaans welbevinden was gevallen. Sindsdien is hij al zeker tien of twaalf keer naar Praag geweest, waar zij woont op twee armoedige kamers en werkt in het Bilá Labus. Een uit 1937 stammend gigantisch warenhuis dat destijds, ten tijde van haar opening, een hoogtepunt van moderniteit was, maar nu ingehaald is door het heden en noodgedwongen een enorme supermarkt gehuisvest heeft in haar oneindige kelders. Je kunt er op de bovenverdiepingen nog wel terecht voor een scala aan uiterst goedkope sieraden. Deze Tsjechische schone, dat dan weer wel, heeft lekkere poten onder haar zeikbak. 'Geweldige tietes' zei die Bolle altijd. Overbodig dat te zeggen, want dat had ik zelf ook al gezien toen zij stond te strijken met de deur open afgelopen winter, toen zij drie weken hier was op uitnodiging en kosten van de Bolle. Een hele eer, want schijnbaar kwam je er niet zomaar aan een baan in dat Billá Labus. Ben je belazerd, zoals ik het noemde. Wat zou dit bereidwillige meisje wel niet allemaal moeten hebben slikken om het zo ver te schoppen? Kortom, ik was tweemaal met mijn vriend mee geweest en had mij kostelijk geamuseerd in het door de Russische maffia geregeerde Praag. Overdag een stad uit een sprookjesboek! En 's nachts een kopie van Sodom en Gomorra, seksindustrie in elke horecagelegenheid waar je overdag terecht kunt voor een kop koffie met gebak of een overheerlijke warme maaltijd tegen uiterst betaalbare prijzen. Het neuken is er overigens ook goedkoop en de meisjes zijn gewillig voor een hand vol euro's. Tenminste, mijn pik is na het eerste bezoek aan Praag en de Praagse voorzieningen mee teruggereisd naar Nederland als een pondje rauw gehakt in een dure zijden onderbroek.

Er gaat een liter of tien, twaalf bij, dan hou ik twee volle Jerrycans over om mee te nemen. Zo hoeft ik niet te tanken onderweg en zal nergens met mijn gezicht op een camerabeeld te zien zijn.

Even alles op een rij, ik moet nu de auto van de Bolle ophalen bij de kroeg. Dat opzichtige apparaat aftanken met de jerrycans die ik vorige week in drie dagen tijd uit mijn eigen auto heb afgevuld, zodat nergens op camerabeelden mijn gezicht terug te vinden is waarop ik benzine sta te hamsteren. Het zou er erg vreemd uitzien, terwijl de brandstofprijzen al meerdere weken aan het dalen zijn. Op het parkeerplaatsje links naast de kroeg staat zijn "Ster" te blinken, ondanks de duizenden waterdruppels die met een noodgang van de waarschijnlijk gewaxte plaatwerkdelen afrollen. Daar was die dikke stinker wel zo zuinig op, zijn hele trots, zijn sportcabrio met ster. Heb het nooit begrepen, auto's zijn om je in te verplaatsen, that's it, that's all. Tenminste, vanuit mijn optiek. De vorige week gepikte oude herenfiets duw ik zover mogelijk de struiken in en loop recht op de auto af. De pijn in mijn rechterbovenbeen, wederom opspelend door de twee tot drie kilometer durende fietstocht, negerend. Terwijl ik loop druk ik op het gedeelte van de sleutel dat de deurvergrendeling activeert. De deuren ontgrendelen en ik stap zonder verder om te kijken in de auto. Ik val zo ongeveer op de achterbank, althans zo voelt het. Die Bolle lag altijd in zijn auto's, moest ook wel met die dikke welvaartsspoiler, anders zat hij vast tussen het stuurwiel en de rugleuning van de bestuurdersstoel. Ik start, zet de selectiehendel in de D van drive en rij rustig en bedaard de parkeerplaats af, richting het grote industrieterrein aan de rand van de stad, waar mijn loods gesitueerd is. Ik heb eerder deze week aan de achterzijde van de loods plaats gemaakt om de auto van de Bolle te parkeren, buiten het zicht van de voorbijgangers aan de druk bereden straat waaraan de loods ligt. Zo. Nu kijken hoeveel benzine er bij kan, zal niet veel zijn, want de benzinemeter gaf aan dat de tank nagenoeg vol was. Actieradius is volgens de boardcomputer 697 kilometer, maar dat zal snel veranderen als er eenmaal op de Duitse Autobahn gebruik gemaakt zal worden van het vermogen van deze dikke ster en in een zeven à acht uur durende rit de hoofdstad Praag van Tsjechië aan zal sturen.

De auto van de Bolle is volgetankt, de autopapieren liggen in de middelste armsteun, zoals altijd. Mijn tas op de achterbank, twee volle kannen benzine in de kofferbak. Zo kan ik op een van de vele Rastplätzen langs de Duitse Autobahn de tank bijvullen en, nee, ik wil